

CLOENDA DE L'ANY JUBILAR TERESIÀ AMB MOTIU DELS CINQ-CENTS ANYS DEL NAIXEMENT DE SANTA TERESA D'ÀVILA

Monestir de Sant Josep i Santa Teresa de Jorba,
 Monestir de Santa Teresa de Vic,
 15-10-2015

Cloure l'Any Teresià ens dol. Han estat moltes les ocasions de gràcia que hi hem pogut viure tots nosaltres. Hem pogut llegir la seva vida, les seves obres; hem tingut també l'oportunitat d'escoltar moltes coses d'ella i hem gaudit amb les celebracions que hem fet durant aquest any. La Santa se'ns ha fet una mica més familiar, se'ns ha posat una mica més en la nostra vida i l'hem acceptada com a mestra de vida cristiana; i, certament, que n'és, i molt, de mestra de vida cristiana. Qui la prengui com a mestra aprendrà a caminar més i més pel camí de l'evangeli; avançarà pel camí dels veritables deixebles de Jesús.

Santa Teresa de Jesús, com el seu mateix nom indica, és una enamorada de Jesús. Teresa i el seu Jesús no es poden separar. De fet, tot el que ella va fer, amb les fundacions dels «palomarcitos de la Virgen», els monestirs de carmelites descalces, i tot el que ens diu en els seus escrits, tot això és a fi que siguin molts els qui visquin amb el cor enamorat de Jesús, per a glòria de Déu i bé dels homes. Enamorar de Jesús és la dèria de santa Teresa. Perquè, què és la vida cristiana, sinó relació amb Jesús.? I, com pot relacionar-se una persona amb Jesús sense enamorar-se d'ell? Qui el coneix de veritat no pot fer res més que estimar-lo. Com es pot resistir de no estimar el qui és el mateix Amor? De fet, santa Teresa tenia una relació tan profunda amb Jesús que el sentia sempre al seu costat. Deia: «No podemos sino andar siempre con él» (MVII, 8,1). I de fet, germans estimats, ¿com pot un cristià viure l'alegria de la fe cristiana si no experimenta aquesta presència de Jesús?

Pot ser que alguns em diguessin: «Amb els problemes que hi ha en la nostra societat, en la nostra Església, en les nostres comunitats, i ara aquest beneït home es posa a fer floritures espirituals.» Però és que, escoltant el cor de santa Teresa i el cor de l'Església, jo no vull saber res més, ni predicar res més que Crist, i Crist crucificat, que, des de la creu, ens pidola el seu amor: *Tinc set* (Jn 19,28), com també el pidolà a la dona samaritana: *Dona'm aigua* (Jn 4, 7). Un cristià és de veritat la sal de la terra i la llum del món (cf. Mt 5,13.14), si viu la centralitat de Crist en el seu cor o, almenys, si malda, si lluita, perquè aquesta sigui la realitat més important de la seva vida. Si no fos així, el nostre testimoniatge restaria reduït a mer ensenyament, a mera ètica, a meres idees, a valors que el primer vent fort s'enduu. De fet, si no creiem que Jesús és realment viu, que realment ha ressuscitat i que realment es viu entre nosaltres, som els qui fem més llàstima enmig de tots els homes (cf. 1Co 15,19).

Santa Teresa no s'entén sense Jesús. Ella quan estima ho fa del tot. Tota la seva vida, la seva persona i les seves obres són expressió d'un cor que no en té prou amb miquetes, no en té prou amb quelcom. El cor de santa Teresa és un cor que ho vol tot; i no un tot qualsevol, sinó aquell que és «iPara siempre, siempre, siempre!» (V 1,6). I ja sabem qui és l'únic que perdura sempre, l'únic que ella podia estimar del tot i per sempre: Déu, nostre Senyor, «el Señor de las misericordias». Germanes carmelites d'aquest monestir, la nostra Església, tots nosaltres necessitem el vostre testimoniatge que manifesti que Jesús és estimat del tot per vosaltres; que la vostra vida és lliurada del tot a Jesús; que la vostra vida és lliurada del tot a Jesús sempre, sempre, sempre. Quin do més gran per a les famílies, per a les parròquies, per a l'Església la vostra vida amagada en Crist, seguint les petjades de santa Teresa! Estic cert que vosaltres

mateixes, i també nosaltres, solament podem copsar en aquest món una espurna del foc de gràcia que brolla per a tota l'Església del cor d'una carmelita que viu amb el neguit de ser del tot del Senyor, en la concòrdia i la pau de la fraternitat. En aquest món aquest misteri se'ns esmuny; en l'eternitat del cel, el gaudirem en la visió dels dons d'amor de Déu en aquesta vostra comunitat per a bé de l'Església.

Santa Teresa, doncs, ens convida a fressar el camí de l' enamorament de Jesús, del seguiment de Crist; el camí dels autèntics cristians. Ella ens convida a donar resposta a la vocació més profunda que portem tots els homes en el més pregon del nostre cor: la vocació divina, la vocació de l'home a la comunió amb Déu, que ens ha creat i ens ha alliberat del poder del pecat i de la mort (cf. GS, 19). Ella ens crida a redescobrir-nos contínuament com a estimats de Déu. El Senyor ens estima tal com som i ens crida a viure en la plenitud de la nostra vida, que és la santedat. En el més profund de la nostra ànima és present Déu mateix. Descobrir que no «estamos huecos por dentro» és la invitació que ella ens fa: «Qué bienes puede haber en esta alma o quien está dentro del alma o el gran valor de ella, pocas veces lo consideramos» (M I, 1,2). Teresa ens convida a l'aventura d'endinsar-nos en nosaltres mateixos, per a poder viure l'amor a Déu i als germans. I ja sabem què ens diu la mestra de vida cristiana: «La puerta para entrar en este castillo es la oración y consideración, no digo más mental que vocal; que como sea oración, ha de ser con coconsideración; porque la que no advierte con quien habla y lo que pide y quién es quien pide y a quién, no la llamo yo oración aunque mucho menee los labios» (M I,1.7).

El camí d'endinsar-nos en el més pregon de la nostra ànima és, com ja hem dit, sortir, al mateix temps, de nosaltres mateixos. I la senda d'aquest endinsar-s'hi i sortir-ne és possible solament posant la mirada en Jesús: «Nunca salimos de nosotros mismos... Pongamos los ojos en Cristo nuestro bien y allí dependeremos la verdadera humildad» (M I, 2,11) I la meta és la santedat, que és la perfecció de l'amor: «Entendamos que la perfección verdadera es amor de Dios y del prójimo» (M I, 2,17).

El camí del cristià és el camí dels deixeble de Crist. Ningú no pot seguir el Senyor si no ha escoltat en el seu cor la crida de Jesús a seguir-lo. Hem de ser dels cridats i els escollits, dels qui han escoltat la veu de Jesús a seguir-lo i lluiten de veritat perquè el pecat no domini el seu cor; lluiten per fugir de les ocasions de pecat. Però, encara més, hem de lluitar perquè la voluntat nostra sigui la de Crist. Ens ensenya santa Teresa: «Toda la pretensión de quien comienza oración ha de ser trabajar y determinarse y disponerse con cuantas diligencias pueda a hacer su voluntad conformar con la de Dios... en esto consiste toda la mayor perfección que se puede alcanzar en el camino espiritual» (M II,1,8). La lluita del cristià per ser deixeble autèntic de Crist s'ha de fer, però, amb «gran confianza, porque conviene mucho no apocar los deseos, sino creer de Dios, que si nos esforzamos poco a poco, podremos llegar a lo que muchos santos con su favor» (V,13,2).

Qui vulgui ser de veritat deixeble del Senyor en el camí evangèlic que santa Teresa ens indica, ha de saber a més que ha de viure amb perseverança malgrat les dificultats, les contrarietats, els malentesos... Però aquesta perseverança l'ha de viure també amb l'actitud de deixar que Déu prengui la iniciativa en la seva vida; que Déu mateix faci present la seva voluntat, més enllà dels nostres plans, més enllà dels nostres projectes. Hem de deixar que Déu mateix ens sorprengui en els esdeveniments de la vida. Ser deixeble de Jesús significa ser capaç de dir: «Pruébanos, tú, Señor, que sabes las verdades, para que nos conozcamos» (M III, 1,9). Que no ens passi a nosaltres com al jove ric de l'evangeli, el qual ho havia fet tot bé. Però, quina llàstima!, ho havia fet tot bé, excepte el que li proposava Jesús (cf. Mt 19,16-22).

Tot i això, el deixeble de Crist no pot oblidar mai que tot és do, tot és gràcia. «Porque da el Señor cuando quiere y como quiere y a quien quiere como bienes suyos, que no hace agravio a nadie» (M IV,1,2) I aquesta realitat s'experimenta en la vida i en la pregària, que en aquesta etapa té una característica: «Solo quiero que estéis advertidos que para aprovechar en este camino..., no está la cosa en pensar mucho, sino en amar mucho, y así lo que más os despertare a amar, eso haced» (M IV 1,7). Déu vol donar-se més i més. I ell mateix ens fa el do del seu amor. I encara més, ell mateix eixampla el nostre cor a fi que pugui rebre els dons de Déu, que fan possible que estimem més el Senyor, amb «la mayor determinación de desear contentar en todo a Dios» (ibídem); i que estimem més els germans: «Obras quiere el Señor... y si vieres loar mucho a una persona, te alegres más mucho que si te loasen a ti»(M V, 3,11). El qui es deixa fer per Déu experimenta en la seva vida el que diu el salm: *Correré pel camí dels vostres manaments , si vos m'eixampleu el cor* (118,32),

El cristià és deixeble de Crist que el segueix pel camí de la creu a la resurrecció. Aquesta és la vida nova que hem rebut en el baptisme. Tota la nostra vida cristiana és expressió de la llavor rebuda en el nostre baptisme. En ell ja hem rebut tots els dons, que hem de desenvolupar amb el do de la mateixa gràcia. En la nostra vida, si som fidels a deixar-nos acompanyar sempre per la misericòrdia de Déu que ens salva del poder del pecat i de la mort, guardant-nos i guarint-nos, anirem avançant en la meta de la vida cristiana, en paraules de sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20). L'obra de Déu en el nostre cor i en la nostra vida és immensa. «La grandeza de Dios no tiene término,tampoco sus obras. ¿Quién acabará de cantar sus misericordias y grandezas» (M VII, 1,1), deia santa Teresa.

Germans estimats, en aquest Any Teresià que avui clausurem hem pogut ser testimonis de la grandesa de l'obra de Déu en el cor i en la vida de santa Teresa. Amb ella no podem deixar de dir: *Misericordias Domini in aeternum cantabo*. Avui, en el final del cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús, cantem la misericòrdia infinita de Déu a favor dels homes. Que tots nosaltres, per la intercessió i el mestratge de santa Teresa, ens deixem omplir el cor d'aquesta misericòrdia i que, al mateix temps, siguem testimonis davant dels nostres germans de l'Amor que no mor mai, de l'Amor que no cessa de donar-se a favor dels homes, perquè en Jesús tinguem la vida eterna. A Jesús, en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria en la seva Església i en tot el món, pels segles dels segles. Amén.